ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο Γιώργος Παυλόπουλος

Οι εκλογές δεν είναι το παν για τους κομμουνιστές και τους επαναστάτες. Ως γνωστό, επίσης, οι εκλογές δεν μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο, γιατί αλλιώς θα ήταν παράνομες. Αναμφίβολα δε, οι εκλογές που έρχονται δεν είναι οι πιο κρίσιμες στη σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας, ούτε και της Αριστεράς – πιθανότατα θα ακολουθήσουν άλλες, πιο κρίσιμες από αυτές.

Με βάση όλα αυτά, λοιπόν, μπορούμε να συνεχίσουμε να ασκούμε «politics as usual», όπως θα έλεγαν και οι Αμερικάνοι. Ή, επί το ελληνικότερον, ο καθένας να βαδίζει τον δρόμο του, περισσότερο ή λιγότερο μοναχικό. Να διεκδικεί την απόλυτη αλήθεια, την οποία σίγουρα κατέχει μετά από τόσες χιλιάδες σελίδες γραπτών και αμέτρητους πύρινους λόγους. Να την έχει στημμένη στη γωνία στους συντρόφους και τους συναγωνιστές του, που δεν χωράει αμφιβολία ότι κάνουν λάθος. Για να τους πει με την πρώτη ευκαιρία «είδατε που σας τα έλεγα εγώ;» και να τους επαναφέρει στον ίσιο δρόμο.

Επιπλέον, μιας και όλα είναι ρευστά, οι εξελίξεις τρέχουν και οι συσχετισμοί μεταβάλλονται ραγδαία, ίσως είναι όχι απλώς θεμιτό, αλλά αναγκαίο, να αλλάζουμε ταχύτατα τα πολιτικά «πουκάμισα», ρίχνοντας τα χρησιμοποιημένα στον κάλαθο των αχρήστων. Μαζί και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αν χρειαστεί, γιατί όχι; Τι είναι άλλωστε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ που θα μας δεσμεύσει τώρα που όλα αλλάζουν; Και γιατί να είμαστε μόνο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όχι σε δύο-τρία ακόμη πολιτικά μέτωπα και πρωτοβουλίες, για να αποδείξουμε πως δεν είμαστε σεχταριστές, αλλά και για να μας έχουν υπόψη τους αύριο οι αριστεροί κυβερνώντες.

Εντάξει, έχουμε πει και ψηφίσει ωραία πράγματα στις συνδιασκέψεις μας, αλλά τώρα πολλά από αυτά μοιάζουν παρωχημένα. Αφήστε που είμαστε πια επαρκώς έμπειροι, ώστε τα είπαμε και τα διατυπώσαμε με τέτοιο τρόπο που να μπορούμε να τα ερμηνεύουμε κατά το δοκούν, ανάλογα με την περίσταση, ξεγελώντας τους πάντες – τόσο τους εχθρούς όσο και τους φίλους μας, που νόμισαν οι άμοιροι ότι θα μπορούσαν να τα βάλουν μαζί μας. Εμείς παίζουμε την πολιτική τακτική στα δάχτυλα και κακό του κεφαλιού τους εάν πιστεύουν ότι εφόσον μας πουν ναι σε ό,τι τους έχουμε προτείνει, μετά δεν έχουμε δικαίωμα να αλλάξουμε, εάν

κρίνουμε ότι αυτό επιβάλει η ταξική πάλη.

Και πάνω από όλα, μην τολμήσει κανείς να διανοηθεί να μας υποδείξει τι σημαίνει εργατική δημοκρατία. Ούτε οι αστοί ούτε όμως και κάποιοι αφελείς σύντροφοι και συναγωνιστές, που νομίζουν ότι δημοκρατία σημαίνει να υπηρετούμε αυτό που αποφασίζει η πλειοψηφία. Διότι αυτά είναι σταλινικά κατάλοιπα. Δημοκρατία σημαίνει να κάνει κάθε οργάνωση αυτό που νομίζει σωστό – μένοντας φυσικά πιστή στην ενότητα και στοχεύοντας στην ενδυνάμωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δημοκρατία σημαίνει συνδιασκέψεις με λιστομαχίες, γιατί έτσι αποτυπώνεται πιο πιστά ο συσχετισμός. Δημοκρατία σημαίνει πως οι ανένταχτοι πρέπει να επιλέξουν στρατόπεδα, γιατί αλλιώς άγονται και φέρονται ως αναποφάσιστοι.

Την εργατική δημοκρατία υπηρετούσαμε όταν ψηφίζαμε υπέρ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μελών – όσοι όμως διαφωνούσαν επί της ουσίας, σφύριζαν από την αρχή αδιάφορα. Το ίδιο κάναμε όταν τασσόμασταν υπέρ της αναγκαιότητας ενιαίας παρέμβασης στα διάφορα μέτωπα, όπως το εργατικό, το διεθνιστικό, το μεταναστευτικό – η κάθε συνιστώσα δρούσε με γνώμονα τις δικές της αποφάσεις και έφτιαχνε τα δικά της μέτωπα, καλώντας φυσικά τους υπόλοιπους να συμμετέχουν. Συγκεντρωμένοι στη δημοκρατία ήμασταν και πριν τον δεύτερο γύρο των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών – ο καθένας δημοκρατικά εξέφραζε δημοσίως τη γνώμη του και μετά την υλοποιούσε, μιας και τα εκλεγμένα όργανα και οι αποφάσεις τους είναι από τη φύση τους αντιδημοκρατικά μορφώματα.

Με τον ίδιο τρόπο ας πορευτούμε και τώρα, ενόψει των εκλογών της 25ης Ιανουαρίου. Εξάλλου, ομάδα που κερδίζει δεν αλλάζει, έτσι δεν λένε; Κι εμείς έχουμε μόνο νίκες στο ενεργητικό μας και είμαστε έτοιμοι να ανέβουμε στη μεγάλη κατηγορία. Ας κρατήσουμε ψηλά τις σημαίες και τα πανό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ας φωνάξουμε και κάποια από τα συνθήματά της, αλλά ας συνεχίσουμε να μοιράζουμε ο καθένας τις δικές του προκηρύξεις. Ας λέμε τα δικά μας όπου βρούμε ακροατήριο. Διότι μετράει αυτό που φαίνεται και ακούγεται, τα άλλα είναι λεπτομέρειες.

Βεβαίως, όταν έρθει η ώρα να μας κρίνει η ιστορία, όταν γραφούν διατριβές και βιβλία, σενάρια και στίχοι για την εποχή μας, εκτός από τις σημαίες, τα πανό και τα συνθήματα, θα μελετηθούν και οι λεπτομέρειες. Και οι προκηρύξεις. Και πάνω από όλα, θα γίνει ταμείο στις πράξεις. Και για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και για τους δυνάμει συμμάχους της, ειδικά για τις οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς οι οποίες αρνούνται πεισματικά να κάνουν την υπέρβαση που απαιτεί η εποχή μας.

Τότε, η ιστορία θα είναι σκληρή και αμείλικτη. Η κοινωνία το ίδιο. Και πολύ καλά θα κάνουν.

Αλλά ένα ακόμη τρένο θα έχει φύγει μακριά. Κάποιοι από τους πρωταγωνιστές του σήμερα θα αναρωτιούνται γιατί. Θα το αναλύουν κιόλας. Δύσκολα, όμως, θα μπορούν να απαντήσουν στα παιδιά τους που θα ρωτάνε «κι εσύ τι έκανες στον πόλεμο την ώρα που όλα άλλαζαν και καίγονταν;».

Εκτός αν τους πουν ότι φύλαγαν τις Θερμοπύλες της δικής τους αλήθειας. Ή αν επιμείνουν ότι δεν πετύχαμε ακριβώς επειδή τα πράγματα δεν έγιναν όπως έλεγαν εκείνοι, την κρίσιμη στιγμή. Καθησυχάζοντάς τα ταυτόχρονα με το αξίωμα ότι η ταξική πάλη συνεχίζεται και η νίκη θα είναι τελικά δική μας.